

Arrest

nr. 73 907 van 25 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 25 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2010 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 11 februari 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 26 mei 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing dient verzoeker op 29 augustus 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 70 205 van 21 november 2011 de afstand van het geding vaststelt.

Op 25 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqües}), beslissing die hem bij aangetekend schrijven van diezelfde dag per aangetekend schrijven ter kennis wordt gebracht. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde K.D. (...) van nationaliteit : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 27/05/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich In het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) alsook de schending van de motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de hoorplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Volledig ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken beslist tot bevel om het grondgebied te verlaten als asielzoeker.

Terwijl verzoeker alhier asiel heeft aangevraagd, en zelfs nooit werd gehoord omtrent de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat hij daarna toch een weigeringsbeslissing kreeg van het CGVS, waarna verzoeker minder dan 30 dagen na kennisname, een (schorsend) beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoeker daarenboven een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Dat deze beslissing dan ook manifest ten onrechte werd genomen en onmiddellijk dient nietig verklaard te worden.

Dat verzoeker een Rom is.

Dat het algemeen geweten is dat Rom geenszins mogen teruggestuurd worden naar Kosovo, zodat het dan ook des te bevreemdend is dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het land te verlaten, zonder verzoeker zelfs te horen, terwijl hij asiel heeft aangevraagd.

Dat deze beslissing van het CGVS dan ook manifest incorrect is, en sowieso dient nietig verklaard te worden.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM, alsook van de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur (o.a. hoorplicht)."

In casu voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing, zodat het vaststaat dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Vooreerst laat verzoeker uitschijnen dat hem geen bevel mocht worden gegeven omdat hij nooit gehoord werd omtrent de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Niettegenstaande verzoeker niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 23 maart 2011 wel werd gehoord naar aanleiding van de ingediende asielprocedure, met name voor het invullen van de vragenlijst bedoeld voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De vragenlijst werd door verzoeker zelf ondertekend. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar nota met opmerkingen, geeft verzoeker een verkeerde voorstelling van de feiten door voor te houden dat hij nooit werd gehoord. Hoe dan ook, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielprocedure van verzoeker ondertussen definitief beëindigd is. Op het ogenblik dat aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten was er reeds een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kon zich aldus niet meer beroepen op zijn asielprocedure om een verblijf in het Rijk te laten gelden. Het feit dat verzoeker ten tijde van zijn asielprocedure niet gehoord werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is *in casu* niet relevant. De kritiek van verzoeker dat hij niet gehoord werd, is een argument dat verzoeker kon laten gelden in de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Deze beslissing vormt echter niet het voorwerp van huidig beroep. Voor de wettigheid van huidig bevel is het van belang te weten of er reeds een beslissing was genomen inzake de asielaanvraag van verzoeker. Waar verzoeker voorhoudt dat hij een schorsend beroep aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad, merkt de Raad op dat de verwerende partij geenszins verplicht is om de beroepsprocedure af te wachten alvorens een bevel te kunnen geven, aangezien een beslissing van het bestuur vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en dit tot zolang ze eventueel wordt vernietigd. Het beroep dat door verzoeker werd ingediend, heeft enkel tot gevolg dat het bevel tijdelijk niet kan worden uitgevoerd aangezien de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Geheel ten overvloede verwijst de Raad naar haar arrest nr. 70 205 van 21 november 2011 waarbij inzake dit beroep de afstand van het geding is vastgesteld. Verzoeker kan dan ook niet meer betogen dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen manifest incorrect is. De beslissing van de commissaris-generaal is ondertussen definitief geworden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de asielprocedure beëindigd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker niet in het bezit was en is van een geldig paspoort met een geldig visum, zodat hem overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, of onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Waar verzoeker de schending inroept van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, volstaat het te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die werden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003 nr. 117.575). In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat hij minstens gehoord had dienen te worden naar aanleiding van zijn asielprocedure, wijst de Raad er nogmaals op dat de kritiek van verzoeker gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake zijn asielprocedure, welke niet de bestreden beslissing vormt. Deze beslissing is bovendien definitief geworden. Het komt niet aan de Raad toe om in huidig beroep opnieuw uitspraak te gaan doen over de beslissing van de commissaris-generaal.

Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hier dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

In casu betoogt verzoeker dat hij een Rom is en dat het algemeen geweten is dat Rom geenszins mogen teruggestuurd worden naar Kosovo. Dergelijk vaag betoog dat op geen enkele wijze wordt gestaafd door een begin van bewijs en waarmee verzoeker op geen enkele wijze aangeeft op welke wijze hij meent in Kosovo zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen kan niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de vragenlijst die naar aanleiding van de asielprocedure werd opgesteld op 23 maart 2011 dat verzoekers algemene bewering dat het louter terugsturen van een Rom naar Kosovo een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, tegengesproken wordt door zijn eigen verklaringen. Zo verklaarde verzoeker dat hij nooit gearresteerd is geweest en ook nooit veroordeeld is geweest, dat hij enkel schuldeisers vreest, waarbij hij verduidelijkt dat hij geld leende van zijn burens, een Rom en een Serviër en dat zij dreigden hem te vermoorden indien hij het geld niet zou terugbetalen. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd of hij problemen heeft gehad met de autoriteiten en met medeburgers, waarop hij telkens “neen” antwoordde. Aldus blijkt dat de problemen die verzoeker vreest te reduceren zijn tot problemen met zijn naaste burens. Aldus kan niet worden aangenomen dat indien verzoeker terugkeert naar Kosovo het zeker is dat hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoeker ook nog de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, zonder daarbij te bepalen welk rechtsbeginsel wordt geschonden, wijst de Raad op vaste rechtspraak volgens dewelke de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403); RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU